

CSILLAG ISTVÁN

Meghagyott versek, 1984-1992

Válogatás

ÁTUTAZÓBAN

Vállai mögött ott reszket a táj.
Áll. Szája nyitva. Liheg.
Tekintetéből kibuggyan magánya.
Hogy mit keres itt, nem fejtheti meg.

AKKOR

És valaki csendesen
beteszi akkor az ajtót.
Felállsz és elmosolyodsz.

Végre töröltek
nyilvánartásaikból.

A MÁSODIK SZÜLETÉSEM

Olyan hirtelen
nőttem ki önmagamból,
hogy számomra is
hihetetlen és megdöbbentő.

Levedlett volt-magam
ijesztően zsugorodott össze
a jóleső Semmiben.

ÉS RAGYOGOK

A végső perc.
Tisztán és visszavonhatatlanul.
És az egyetlen felém nyújtott kéz:
„Már nem késhetsz. Itt vagyok én is.”

Megjöttem akkor.
Megállok mosolyogva,
kifestetlen arccal.

Ez az utolsó találkozás.
Levetem ruháimat,
és ragyogok arcátlan meztelenségben,
utoljára.

ADVERSUS DEUM

Te rendelted így: ám legyen.
Sosem kérdezted, Istenem,
mit akarok.

Visszalöktél, hogy kavartan
forogjak a zűrzavarban,
kényed szerint.

Gonosz egy játék, jól tudod.
Miért röptettél, ha lerúgod
testem újra?

Szeszélyes, asszonyos lelked
bennem talált hiú kedvet:
hát itt vagyok.

De vigyázz: ha nem bírom már,
ledőlök, mint rozzant oltár,
szégyenedre.